

נערת השבוע סימפטיה און־דה־בר

מירי ביטון
שתי מישרות

תליאביב המעטירה היתה מאו־מעולם מוקד חברתי, שמשך בחבלי קסם את כל בנות המין היפה, החל בשנתון שקדם למיבצע־סיני, וכלה במודלים האחרונים שמציפים כיום את העיר.

נראה שהקסם הזה פעל חזק גם על מירי ביטון בת ה־21, מהרצליה, שהשתחררה לפני כחמישה חודשים משירותה הצבאי בקרייה בתליאביב. מירי היתה סמלת־ראשונה, ואתם הרי יודעים שהמרחק מתקרייה לדיזנגוף הוא בסך־הכל חמש דקות הליכה לשאפה ממוצעת. או היא לא עמדה בפיתוי, החליטה לחתום קבע בעיר גם אחרי השחרור.

ואם כבר נמצאים בתליאביב, מובן שאסור להחמיץ שום אירוע מסעיר. לכן החליטה הנערה שלא לבזבז זמן — אמרה ועשתה. אחרי שפשטה את המדים רכשה לה מידד מלתחה אופני־תית, שתהלוך את מעמדה החדש והמשולש, כשל חתיכה תל־אביבית מהשורה זנערה העובדת בשני מקומות גסייחד.

סוף־סוף, לחיות היום בסטנדרטים הדוהרים זה לא כסף קטן, ומירי צריכה כסף. משום כך, בבוקר היא רצה למטה האמנים, שם היא משמשת כמזכירתה של האמרגנית עליזה אלון, וישר אחרי העבודה היא לובשת ביגדי־ערב, מוסיפה קצת שיפוץ דקר־רטיבי, וקופצת לעבוד בפאב המהודש של פרדריקה רוב סגל, בכיכר מלביי־ישראל. שם היא דואגת שכולם יקבלו את הדרינג שלהם באופן אישי, וחוזרת הביתה עם צפרדי הבוקר, וחוזר חלילה.

ואם אתם חושבים שבחורה רצינית כמו מירי מנצלת טובות־הנאה בתוקף תפקידה כמלצרית, ולוגמת פה־ישם כמה דרינקים פרטיים, אתם פשוט טועים. מפני שמירי הצהירה באוזני באופן חד־משמעי, שהיא לא מרשה לעצמה לשתות שום דבר חוץ ממיץ־תפוחים (בלי וודקה), ויתירה מואת, אין לה מושג מה היא מגישה — ולמי.

היא פשוט מקבלת את ההזמנה, מוסרת אותה כלשונה לרוברט, הבאר־מן, ומסרבת בכל תוקף לשלוקים, אפילו של ספיישל תר־צרת חוץ. און־דה־האוס היא מסרבת לשתות. אבל לעומת זאת היא נורא סימפטיה און־דה־באר.

או חוץ מפלירטים דיסקרטיים, שהם חלק ממיסגרת העבודה, היא לא מאבדת את הצפון מחיזורים של כל האנשים הישים

אולי זו לא תגלית, אבל אילת היא עיר שהכל אפשרי בה. על־אחת־כמה־רוכמה כשר מדובר בחתיכה תל־אביבית, שמגיעה לשם כדי להתפרק מהלחץ הצפוני, לחרוג קצת מהמוסכמות השאבלוניות ולתפוס שמש ושלוה. עוד אחת שזה קרה לה היא סימה אורחון, מי שהיתה בומנה אחת המגישות הפופולריות בחצר של בני אמדורסקי ביפו, זמי שהיתה הבחורה הישראלית הי־ראשונה שעלתה על ספינת השלום של אייבי נתן ועד היום לא ידוע מה קרה אותה שם.

ברור, מכל מקום, שעל החוף היא מס־תדרת לגמרי לא רע. הגוף השזוף והשופע והביקיני הועיר שלה עושים את שלהם. וכך הפכה סימה אחת החתיכות המבוקשות

סימה אורחון ודיוויד
שני ראשים

ביתר בחוף של רפי נלסון ובדיסקוטק של מושה ינוקא העובד קשה, בעיר הר־רומית.

התורן ששם עליה עין הוא דיוויד, אמריקאי בן 22, צעיר ממנה בשנה וחצי, המתגיש לגובה של 210 סנטימטרים נטו. סימה כלייך מאושרת בחברתו, שהיא אפרי לו הביאה אותו למסיבה העייפה שנערכה בביתה של מתכנתת־התילבושות רינה רמון, רגל סיום הסרטת המערבון הביני־לאומי ניקמת דם.

וכששואלים את סימה איך זה לצאת עם אחד שבנה ממנה בשני ראשים מינימום, היא חושפת עקב של 15 ס"מ ואומרת: "זה על־הכיפאק".

התיכונן הבא שלה הוא להצטרף ל־יאכטה של סרז' פאריס, זו שחצתה את התעלה, ולצאת יחד איתו ועם דיוויד שלה לסיבוב סביב אפריקה, כשהמטרה הסופית היא ריו דה־יאנרו. BON VOYAGE.

המת היה

חי מאד

איך השמועות משתוללות בעיר הזאת, אפשר להשתגע. טוב, זה שרבים וטובים נפלו למישיכב, לשם שינוי עם שפעת. מילא, אבל משפעת עד מוות סופי המרחק עדיין גדול, תודה לאל.

מעניין רק שכל מי שאני פוגשת אומר לי שהוא חולה, אבל על אף הכל אינו חמייץ את כל המסיבות והסטוצים למי־ניהם. אפשר לחשוב. ובכן, לכל אלה ששוכבים כרגע עם

ידידה ושייקה אופיר
הגזמה קלה

רוברט, הבארמן: "שמעת? שייקה אופיר מת". רוברט העיף מבט סביב, ומשוכח שפרדריקה איננה נראית בשטח, הניח ש־היא נמצאת בוודאי ליד חברתה, ליריה אופיר, ומנחמת אותה על אובדן בעלה. כך חלפה השמועה מיד בכל העיר. והמיר דעות שבישרו על ביטול הופעות הצגתו החדשה של שייקה, מפאת מחלה, רק חיו־קו את השמועה.

למחרת, כשהגיעה פרדי למועדון, שאלו אותה: "מה, לא שמעת? שייקה אופיר מת!" היא נבהלה כהוגן, ולא ידעה כיצד להתקשר ללידיה, ומה לומר לה כדי לנחם אותה. לפתע נכנס למועדון שייקה בכבו־דרובעצמה, ניגש לבאר והודיע: "הפעם הגיומה. אני חי! אפשר לקבל כוטיז?"

חום אני יכולה להבטיח שהם לא מפסידים שום דבר. כי בכל מקום ממשיכים לפגוש אותם האנשים ואותן החתיכות, כך שזה פשוט חוזר על עצמו. אפילו במסיבות שנערכו באולפני ההסרטה הרצליה ובי־חמאס שביפו, היה יבש מכסימלית.

וכך, מרוב שיעמום החלו השמועות ל־השתולל, והצלחו אפילו להרוג השבוע, בהבליפה, את השחקן־ברדן שייקה אופיר.

חישוב מוטעה

בריו

א־פרופו ריידה־יאנרו, אני נזכרת בס־פור טרי שהביא לי אחד מירידי, שחזר מהקרנבל לפני שבוע. המדובר בשני אחים ישראליים, ידועים מאד ובעלי מיקצוע חופשי וזה, שכמו כל זוג ישראליים רוד־פיי־שמחות שיכול להרשות לעצמו, גם הם מצאו את עצמם ברוו בדיוק בחקופת הקרנבל השנתי הגדול.

ומאחר ששניהם דון־יאנים מפורסמים באחת הערים הגדולות בישראל, הם לא רצו לקחת את הסיכון בחו"ל, שמא שם לא יילך להם קלף כמו כאן, ועשו מה שכל ישראלי ממוצע היה עושה. הם שכרו חדר משותף אחד בבית־מלון מפואר במרכז העיר ריו, והחליטו ביני־הם שבמיקרה שאחד מהם יצוד איזו חתי־כה ברזילאית לעניין, יפנה לו השני את החדר ויירד לחכות בבאר של המלון. אחרי הכל, למה להם לשלם דמי־שכירות עבור שני חדרים שממילא לא יעשו שימוש אלא באחד בלבד?

חישוב ישראלי נכון. אלא מה? התמזל מזלם של האחים, והיתה להם הצלחה לא־נורמלית אצל בנות ברזיל השחומות. מובן, שכל אחד מהם שמח לרדת לבאר בשעה שאחיו שימש שגריר־של־רצון־טוב בחברתה של חתיכה מקומית. ככה נמשך הדבר כל ימי הקרנבל, עד שבא היום לעזוב את המלון והם קיבלו את החשבון, רק אז התבררה להם הטעות הגורלית. כי בזמן שהם ישבו בבאר של המלון והיכו זה לזה שיסיים את ענייניו, הם גאלצו כמובן להזמין משקאות. מהי חשבון שקיבלו בסוף ההרפתקה במלון התברר להם שהכסף שביזבוזו על משק־אות, יכול היה להספיק להם ברווחה ל־שכירת מערכת־חדרים שלמה למשך כל אותה תקופה.